

Senki sem akar szürke, tömegember lenni. Mindannyian vágyunk arra, hogy valamiről fölismerjenek bennünket, hogy valamilyen belső értékünk megtapasztalhatóvá váljék.

A Zebedeus-fiak is a szürkeségből kitörni akaró nagyságra vágytak. Pont akkor nyilvánították ki ezt a vágyukat, mikor Jézus a hamarosan bekövetkező szenvedéseiről, haláláról beszélt nekik. Ők csak a feltámadás szót hallották meg. A többi eseményre süketek voltak.

Csodálatos, ahogyan Jézus még ebben a halál közeli helyzetében is képes higgadtan, szeretettel magyarázni tanítványainak. Nem ítéli el a nagyságra vágyást, de meg akarja értetni tanítványaival, hogy az Isten Országában az lehet nagy, aki a többieket minél jobban szolgálja. Vagyis azt, hogy az Isten Ország-beli nagyság az evilági kicsiségnek felel meg.

Tudom-e testvéreimet valóban szolgálni? Képes vagyok-e csak-rá-figyelő módon meghallgatni a társamat, nem rivalizálni a másikkal, és „alulról”, sorstársként elmondani neki azt, amire a másiknak szüksége lehet, és a reményem szerint a javát szolgálja.

Bóta Tibor, Budapest